

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-04-57435 בר אילן נ' קל - אוטו שירותי מימון (1998) בע"מ

לפני כבוד השופט דניאל הורוביץ

התובע: ענר בר אילן

נגד

הנתבעת:

קל - אוטו שירותי מימון (1998) בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד יאיר זהבי

פסק דין

1. לפניי תביעת התובע נגד הנתבעת ע"ס 61,000 ₪ בגין פגיעה נטענת בפרטיות בניגוד להוראות חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"), ומשלוח הודעות פרסומת בניגוד להוראות סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק התקשורת").

טענות התובע:

2. ביום 05/07/17 רכש התובע שירותי השכרת רכב מהנתבעת באמצעות אתר האינטרנט שלה. כחלק מהליך הרכישה התובע נדרש למסור פרטים מזהים לצורך חיוב האשראי, משלוח החשבונית ואישור ההזמנה. התובע לא הסכים לקבל מידע שיווקי מהנתבעת.

הנתבעת השתמשה בפרטיו האישיים של התובע בניגוד לרצונו ולטענת התובע היא נסתה לכפות עליו לרכוש שירותים נוספים באמצעות שליחת תוכן שיווקי אסור. המודעות הפרסומיות אשר נשלחו לתובע היו במטרה לשכנע אותו לרכוש שירותים שונים מהנתבעת אף שלא ביקש או הסכים באופן מפורש לכך. התובע אשר גילה לראשונה כי פרטיו משמשים למשלוח הודעות ספאם, עקב שליחת הדואר הפרסומי, דרש מאורגן החברה באופן ישיר כי הנתבעת תפסיק באופן מידי לשלוח לו הודעות ספאם ואף תמחק את המידע של התובע מרשומות הנתבעת מכיוון שמידע זה מוחזק בניגוד לרצון התובע ואף בניגוד לחוק.

התובע שלח מכתב התראה לנתבעת באמצעות דואר אלקטרוני, ודרש את הפסקת שליחת הדואר הפרסומי ובנוסף התובע צרף למכתב ההתראה גם טיוטת כתב תביעה על נספחיו על מנת שהנתבעת תיראה את רצינות כוונותיו של התובע. במכתב ההתראה התובע לא דרש פיצוי כספי - כך לטענתו - אלא אך ורק בקשה למחוק את פרטיו וכל המידע עליו לאלתר. עורך הדין של הנתבעת יצר קשר עם התובע וטען שהתובע הסכים לקבל הודעות פרסומיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-04-57435 בר אילן נ' קל - אוטו שירותי מימון (1998) בע"מ

התובע דרש להסירו מכל רשימת התפוצה של הנתבעת ולמחוק את פרטיו וכן להעביר לידי אסמכתה בדבר הסכמתו הנטענת לקבלת דברי פרסומת. עורך הדין של הנתבעת טען בפני התובע שההסכמה שניתנה הייתה אגבית, אולם לטענת התובע הדבר האסור על פי הדין מכיוון שההסכמה אמורה להיות מדעת. על אף בקשותיו הרבות להסירו ממאגר של הנתבעת, המשיכה הנתבעת לשלוח לתובע עוד 10 פרסומות לתיבת הדואר האלקטרוני שלו.

לטענת התובע, התנהלות הנתבעת גרמה לפגיעה בפרטיותו משום שהנתבעת עשתה שימוש במאגר מידע שלא כדין. בבדיקה שערך התובע באתר הרשמי של הרשות להגנת הפרטיות ובפנקס לרישום מאגרי המידע האם המאגר של הנתבעת רשום בה, גילה התובע כי הנתבעת אינה מחזיקה מאגר לקוחות למשלוח דיוור ישיר ללקוחותיה. היעדר הרישום של המאגר כדין העלה חשש אצל התובע שמא פרטיו נמסרו לצד שלישי או שאף המידע מוחזק באופן אסור עפ"י נהלי הרשות להגנת הפרטיות. לאור זאת טוען התובע שהנתבעת לא רשמה את מאגר המידע שלה כדין וזאת בניגוד לסעיף 8 לחוק הגנת הפרטיות.

לטענת התובע, הנתבעת איננה עומדת גם בהוראות סעיף 17ד לחוק הגנת הפרטיות ואופן התנהלות הנתבעת מראה כי יש ברשותה מאגר מידע שלא כדין. לכל אדם יש זכות להימחק ממאגר המידע לפי הוראות ס' 17 לחוק הגנת הפרטיות וחרף בקשתו לא עשתה הנתבעת כן.

התובע טוען שהתבצעה נגדו גם "הטרדה אחרת" כלשונו. התובע מפנה לסעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות, כאשר עפ"י הפסיקה איסוף דואר אלקטרוני של אדם ומשלוח דואר בלתי רצוי לאותו אדם, עלולים להוות סוג של מעקב והטרדה כלפי אותו אדם, באופן שיהווה פגיעה בפרטיות לפי סעיף זה.

התובע טוען שהנתבעת בחרה להתעלם מבקשותיו בכתב ובעל פה אל אורגן החברה ובחרה להתעמר בו ולהטרידו במשלוח מיילים פרסומיים. למרות שהתובע פנה לנתבעת מיד אחרי הודעת הפרסומת הראשונה שקיבל, על מנת להפסיק את משלוח ההודעות. התובע צרף לכתב התביעה את ההטרדות כלשונו שהנתבעת הטרידה אותו. בין התאריכים 22/11/17-1/4/18 שלחה הנתבעת לתובע 11 הודעות פרסומיות.

בנסיבות המתוארות, עותר התובע לקבלת פיצוי ע"ס 1,000 ₪ ללא הוכחת נזק, עבור כל אחת מהודעות הפרסומת שנשלחו לו ובסה"כ 11,000 ₪, בהתאם להוראות סעיף 30 לחוק התקשורת. כמו כן עותר התובע לקבלת פיצוי ללא הוכחת נזק ע"ס 50,000 ₪ בגין פגיעה בפרטיותו.

טענות הנתבעת:

3. לטענת הנתבעת, דינה של התביעה להימחק על הסף מכיוון שהיא הוגשה ללא עילה, בחוסר תום לב תוך שימוש לרעה בהליכי המשפט, תוך ניצול לרעה את הוראות החוק ועשיית עושר ולא במשפט.

התובע הזמין באמצעות אתר האינטרנט של הנתבעת רכב שכור מיום 6.7.17 ועד ליום 9.7.17 במהלך ההזמנה התובע מסר את פרטיו לנתבעת כולל כתובת הדואר האלקטרוני שלו. ביום 6.7.17 התובע הגיע לסניף הנתבעת וחתם על חוזה השכרת רכב. בחוזה נכתב בין השאר כי התובע מאשר כי הוא קרא את מדיניות הפרטיות של הנתבעת, הבין אותה ומסכים לאמור בה. טופס ההזמנה וטופס מדיניות הפרטיות צורפו לכתב ההגנה. במדיניות הפרטיות שאותה אישר התובע נקבע שהנתבעת רשאית לשלוח אל התובע מידע פרסומי וכי התובע רשאי, בכל עת,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-04-57435 בר אילן נ' קל - אוטו שירותי מימון (1998) בע"מ

לשלוח אל הנתבעת בקשה להפסקת קבלת המידע הפרסומי. את בקשת ההסרה יש לשלוח לכתובת Reception@calauto.co.il.

התובע טוען כי הוא שלח ביום 28/11/17 בקשת הסרה אשר צורף לה כתב תביעה, אולם בקשת ההסרה נשלחה לכתובת Moked1@calauto.co.il שזו כתובת שונה מזו המפורסמת באתר הנתבעת ובטופס עליו חתם התובע. הכתובת אף שונה מזו המופיעה בהודעות הפרסומת שנשלחו אל התובע. התובע צירף לפנייתו לנתבעת טיוטת כתב תביעה, אך גם בה לא הייתה הפנייה אל כתובת הדואר האלקטרוני מושא התביעה. כתובת הדואר האלקטרוני של התובע המפורטת לפנייתו לנתבעת, שונה מהכתובת אליה נשלחו הודעות הפרסומת שבתביעה.

בנסיבות אלו, לנתבעת לא הייתה כל אפשרות להבין מפנייתו אליה כי לתובע יש כתובת דוא"ל נוספת וכי הוא מעוניין להסירה מרשימת התפוצה של הנתבעת. בנוסף התובע בחר שלא ללחוץ על לחצן ההסרה הקיים בכל אחת מההודעות שנשלחו אליו כדין.

לטענת הנתבעת, היא רשאית לשלוח דברי פרסומת גם למי שלא נתן את אישורו וזאת לאור סעיף 30א(ג) לחוק התקשורת. התובע מסר את פרטיו מיוזמתו לנתבעת ואף צוין באתר האינטרנט של הנתבעת מפורשות כי פרטיו עשויים לשמש לצורך שליחת דברי פרסומת אך התובע לא הודיע כי הוא מסרב לכך.

לטענת הנתבעת, היא שלחה לתובע את דברי הפרסומת בהתאם להוראות חוק התקשורת והתובע לא ציין בבקשתו או בטיטת כתב התביעה שצורף אליה כי יש ברשותו כתובת דואר אלקטרוני נוספת אותה הוא מבקש להסיר. פרטי התובע נמחקו מרשימת התפוצה שלה אולם לא ניתן למחוק את כל פרטיו שכן התובע רכש אצל הנתבעת שירות ואין באפשרותה להסיר את פרטיו שממילא רשומים על חשבונית המס שהופקה ללקוח, הפרטים על טופס ההזמנה וכיוצ"ב.

דרישת ההסרה נשלחה ע"י התובע אל אחד ממוקדי השירות של הנתבעת ולא אל אורגן החברה כפי שהתובע טוען וממילא הבקשה לא הכילה את כתובת הדוא"ל אליה נשלחו דברי הפרסומת מושא התביעה. יתר על כן הנתבעת טוענת שאין בכתב התביעה או במסמכים עליהם הצהיר התובע, כל ראיה שהפנייה אכן נשלחה, שהפניה התקבלה או שהפנייה כללה את טיוטת כתב התביעה המצורף לתביעה זו. גם אם היה מוכח שטיטת כתב התביעה אכן צורפה הרי שזו לא כללה את פרטי כתובת הדואר האלקטרוני אותה ביקש התובע להסיר.

הנתבעת מכחישה את טענת התובע כי הוא יצר קשר עם עורך דין של הנתבעת. התובע לא מציין מיהו עורך הדין אתו שוחח, מתי נוצר הקשר האמור ובכל מקרה הוא לא צירף לכתב התביעה ראיה לכך. בנוסף התובע לא הראה כי הוא ביקש באותה שיחה להסיר את הכתובת ממנה נשלחה בקשת ההסרה.

4. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים והתרשמתי מהעדויות בדיון שהתקיים לפניי, מצאתי לנכון לקבל את התביעה בחלקה בלבד.
5. רכיבי התביעה בתיק זה הם שניים. האחד – 11,000 ₪ בגין הפרת חוק התקשורת. השני – 50,000 ₪ בגין הפרת חוק הגנת הפרטיות.
6. במסמך תנאי מדיניות הפרטיות של הנתבעת המצורף להסכם השכרת רכב, נכתב תחת הכותרת "דיוור ישיר אלקטרוני": "החברה מעוניינת לשלוח אליך מדי פעם בדואר אלקטרוני מידע פרסומי או שיווקי שלה תוך שימוש בכל אחד באמצעי התקשורת שמסרת לה בעת הרישום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-04-57435 בר אילן נ' קל - אוטו שירותי מימון (1998) בע"מ

באתרים או במועד מאוחר יותר... מידע כזה ישוגר אליך רק במידה ונתת הסכמה מפורשת לכך.

התובע לא נתן את הסכמתו המפורשת לקבלת הודעות פרסומיות, ולמצער הנתבעת לא הראתה ולא הוכיחה כי ניתנה הסכמה מפורשת. בהסכם השכרת הרכב אין סעיף, פסקה או רובריקה המתייחסים לסוגיית משלוח הודעות פרסומיות ולמעשה אין מקום בו יכול השוכר לציין אם הוא מסכים או מתנגד למשלוח הודעות פרסומיות אליו. רק בפרק 9 של נספח התנאים הכלליים של הסכם השכירות, תחת הכותרת "שונות" נאמר בסעיף ו' כי **"השוכר מסכים כי הוא קרא את מדיניות הפרטיות של קל-אוטו, מבין אותה ומסכים לכל האמור בה"**. מסמך תנאי מדיניות הפרטיות הוא המקום היחיד בו ישנה התייחסות למשלוח הודעות פרסומיות. אני קובע אפוא כי התובע לא נתן כל הסכמה מפורשת לקבלת דברי פרסומת.

אני דוחה את ניסיונה של הנתבעת להיבנות מהוראות סעיף 30א(ג) לחוק התקשורת, הדן במקרה בו הנמען מסר את פרטיו למפרסם במהלך רכישה של מוצר או שירות, כאשר במקרה כזה אין צורך, עפ"י הוראות הסעיף, בהסכמה מפורשת. זאת, משום שהנתבעת בחרה להחמיר על עצמה וקבעה בתנאי מדיניות הפרטיות כי היא מתחייבת לשלוח הודעות פרסומיות רק אם ניתנה הסכמה מפורשת של השוכר. תנאי ההסכם מחייבים את הנתבעת ומשלא נתן התובע הסכמה מפורשת לקבלת הודעות פרסומיות, מנועה היתה הנתבעת לשלוח לתובע הודעות – כפי שהתחייבה בהסכם.

7. במהלך החקירה הנגדית שחקר ב"כ הנתבעת את התובע, נעשה ניסיון לקעקע את אמיתות הודעות הפרסומיות ומשלוח ההודעות לתובע, אולם אינני מוצא צורך להידרש לכך משום שבכתב ההגנה לא הכחישה הנתבעת את עצם משלוח הודעות הפרסומיות לתובע, והמחלוקת נסובה סביב סוגיית בקשת ההסרה. ראו סעיף 32 לכתב ההגנה.

8. אשר לסוגיית בקשת ההסרה, אין מחלוקת כי התובע לא עשה שימוש בלחצן ההסרה המופיע בתחתית הודעות הפרסומיות. בסעיפים 15-8 לתצהיר העדות הראשית, פירט התובע כי הוא יצר קשר טלפוני עם הנהלת הנתבעת, ביקש את כתובת הדואר האלקטרוני של היועץ המשפטי של הנתבעת ואת שמו. לטענת התובע, הנהלת הנתבעת מסרה לו כי שמו של היועץ המשפטי של הנתבעת הוא עו"ד מורן זאבי וכתובת הדואר האלקטרוני שלו היא Moked1@calauto.co.il. ביום 28.11.17 שלח התובע לכתובת הדואר האלקטרוני האמורה, הודעה הממוענת לעו"ד מורן זאבי: **"מה שלומך? מצ"ב טיוטה של כתב התביעה. חברת קל אוטו החליטה להשתמש בפרטי האישיים ללא היתר, למטרת משלוח זבל. ככל שתמצאו להתייב כי לא תשלחו יותר ספאם, לא תעבירו את פרטי לשום צד ג' לרבות קבוצות הבת שלכם, תתחייבו כי תמחקו את כל המידע אודותיי ותפצו אותי, התביעה לא תוגש. לאישור המייל ולהתייחסותך אודה"**. בעקבות פניה זו, יצר עו"ד מורן זאבי קשר עם התובע, כך לטענת התובע, ובשיחה זו חזר התובע על דרישותיו.

מהי גרסתה של הנתבעת בענין זה? הנתבעת לא הגישה תצהיר עדות ראשית. אין לנו אלא להסתמך על כתב ההגנה אשר בתמיכה לה הוגש תצהיר אימות בלבד. אשר לכתובת Moked1@calauto.co.il, בסעיף 32 לכתב ההגנה טוענת הנתבעת כי ההודעה נשלחה לאחד ממוקדי השירות שלה. משמע, שהכתובת Moked1@calauto.co.il היא כתובת קיימת וחוקית של הנתבעת. בדיון שהתקיים ביום 6.11.18 ציין ב"כ הנתבעת אף הוא כי מדובר בכתובת דואר אלקטרוני של שירות הלקוחות. (עמ' 2 שורה 5 לפרוטוקול). כשנחקרה נציגת הנתבעת, הגב' מירי רוז, בחקירה נגדית ביום 15.5.19, טענה הנציגה כי אין אצל הנתבעת כתובת פעילה בשם Moked1@calauto.co.il, אולם אין ממש בטענה זו שכן כשנשאלה הנציגה אם היא בדקה אם יש כתובת כזו, היא השיבה בשלילה. (עמ' 12 שורה 26 לפרוטוקול). אני קובע אפוא כי אצל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-04-57435 בר אילן נ' קל - אוטו שירותי מימון (1998) בע"מ

הנתבע קיימת כתובת הדואר האלקטרוני Moked1@calauto.co.il ומכל מקום הנתבעת לא הוכיחה אחרת.

האם בקשת ההסרה אכן נשלחה לכתובת Moked1@calauto.co.il והאם הבקשה התקבלה אצל הנתבעת? הגעתי למסקנה כי יש להשיב לשאלה זו בחיוב. בסעיף 34 הכחישה הנתבעת את משלוח בקשת ההסרה, מחוסר ידיעה. טענה זו אומרת דרשני. אם הכתובת Moked1@calauto.co.il היא אחת הכתובות של שירות הלקוחות של הנתבעת, ואם בידינו הנתון, עפ"י כתב התביעה, כי בקשת ההסרה נשלחה לכתובת זו ביום 28.11.17, אזי מדוע מכחישה הנתבעת את משלוח ההודעה "מחוסר ידיעה"? שומה היה על הנתבעת להתכבד ולבדוק אם התקבלה הודעה לכתובת הדואר בתאריך הרלוונטי. במידה שלאחר בירור היה עולה כי ההודעה לא התקבלה, ניתן היה להכחיש באופן גורף את משלוח ההודעה. דומה כי הנתבעת לא ביצעה כל בדיקה או בירור האם שלח התובע את בקשת ההסרה לכתובת הדואר, שכן כאמור העדה היחידה מטעם הנתבעת, הגב' רוז, אשר חתמה על תצהיר האימות לכתב ההגנה, הודתה כי היא כלל לא בדקה אם קיימת כתובת Moked1@calauto.co.il וברי כי היא לא בדקה אם בקשת ההסרה של התובע התקבלה בכתובת זו. בנסיבות אלה, הכחשת הדברים מחוסר ידיעה היא הכחשה מתחמקת ואינני מקבלה.

9. משהגעתי למסקנה כי בקשת ההסרה ששלח התובע במייל לכתובת הנתבעת Moked1@calauto.co.il התקבלה אצל הנתבעת, יש לשאול כיצד הנתבעת טיפלה בפנייה ומה עשתה בעקבותיה. הפנייה היתה ממוענת לעו"ד מורן זאבי היועץ המשפטי של הנתבעת. לטענת התובע, עו"ד זאבי אכן פנה אל התובע טלפונית ושוחח עמו. הנתבעת מכחישה שהשיחה התקיימה אולם אני מוצא לנכון להאמין לתובע בענין זה. ב"כ הנתבעת, בחקירתו את התובע, ניסה לערער את גרסת התובע ושאל את התובע שאלות בענין אותה שיחה, התאריך המדויק בו התקיימה, מאיזה טלפון היא בוצעה, היכן היה התובע בעת ביצוע השיחה, וכיוצא ב. אינני סבור כי בתשובותיו של התובע יש כדי לערער את גרסתו. אין לצפות מהתובע שיזכור את השיחה לפרטי פרטיה כשזו התקיימה בשנת 2017. מאידך, הנתבעת יכולה היתה בנקל להוכיח את טענתה כי השיחה כלל לא התקיימה, לו היתה מביאה את עו"ד מורן זאבי לעדות. הנתבעת לא הצביעה על קושי כלשהו להעיד את עו"ד זאבי. ב"כ הנתבעת אף ציין בדיון ביום 6.11.18 כי ככל שיתבקש – יוזמן עו"ד זאבי לעדות (עמ' 2 שורה 3 לפרוטוקול הדיון מיום 6.11.18). הלכה היא, שאי-הבאתו של עד רלוונטי מעוררת את החשד כי יש דברים בגו וכי בעל הדין, שנמנע מהבאתו, חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד. אי-הבאת עד כזה יוצרת הנחה לרעת הצד שאמור היה להזמין, לפיה עדותו הייתה עלולה לחזק את עמדת הצד שכנגד. ראו: ע"א 465/88 **הבנק למימון ולסחר בע"מ נגד סלימה מתתיהו**, פ"ד מה(4), 651.

10. אי אפשר שלא להשתכנע מרצינות פנייתו של התובע לנתבעת. התובע דרש באופן נחרץ להפסיק לשלוח לו הודעות פרסומת ואף צרף טיוטה של כתב תביעה. התובע גם דרש שהנתבעת תמחק את כל המידע עליו. אין מדובר בדרישת הסרה סטנדרטית ושומה היה על הנתבעת לטפל בדרישת התובע ביתר רצינות ולוודא הפסקה מוחלטת של משלוח הודעות פרסומת לתובע תוך בדיקת מסמכי ההתקשרות המקוריים והפרטים שמסר התובע בהם, לרבות כתובות הדואר האלקטרוניות שלו. יש לזקוף אפוא לחובתה של הנתבעת את המשך משלוח הודעות הפרסומת לאחר שהתובע דרש את הפסקת משלוח ההודעות.

עם זאת, אין להתעלם מהעובדה שאת דרישת ההסרה שלח התובע מכתובת דואר אלקטרוני aner@barilanlaw.com, שהיא כתובת שונה מכתובת הדואר האלקטרוני אליה נשלחו הודעות הפרסומת aner.barilan@gmail.com. יש בכך משום הטעייתה והכשלתה של הנתבעת. בכתב ההגנה חזרה הנתבעת פעם אחר פעם כי כתובות הדואר של התובע שונות כאמור. ראו סעיפים 13, 26, 32 ו-34 לכתב ההגנה. הנתבעת חזרה וטענה כי לא היתה לה האפשרות לדעת כי יש לתובע כתובת דואר אלקטרונית נוספת וכי בקשת ההסרה מתייחסת אל כתובת אחרת מזו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 18-04-57435 בר אילן נ' קל - אוטו שירותי מימון (1998) בע"מ

שצוינה בבקשת ההסרה. משבחר התובע להגיש תצהיר עדות ראשית, שומה היה על התובע לתן הסבר להתנהגותו אולם התובע לא עשה כן. לכך יש להוסיף כי בתי המשפט הביעו לא אחת את הסתייגותם מתובעים אשר מעדיפים לבקש הסרה באופן מסורבל ופונים למפרסם במכתבים או בדרכים אחרות, החושפות את המפרסם לטעויות אנוש, תחת ביצוע פעולה פשוטה של לחיצה על לחצן ההסרה, שמבצעת את פעולת ההסרה באופן ממוחשב ונועדה למנוע טעויות אנוש. על כן אני סבור כי יש להטיל גם על התובע אחריות לכך שהנתבעת המשיכה לשלוח לו דברי הפרסומת אחרי בקשת ההסרה.

11. לאור האמור אני קובע כי על הנתבעת לפצות את התובע בסך 1,000 ₪, בגין משלוח הודעת הפרסומת הראשונה מבלי שהתובע נתן את הסכמתו לכך. בגין 10 ההודעות הנוספות, שנשלחו לאחר בקשת ההסרה, אני מחייב את הנתבעת לפצות את התובע בסך של 350 ₪ לכל הודעה, קרי 3,500 ₪.

12. הרכיב השני בתביעה זו, הוא פיצוי ללא הוכחת נזק בסך 50,000 ₪ לפי חוק הגנת הפרטיות. התובע מציין שני עניינים בקשר לחוק זה. האחד – הנתבעת מנהלת מאגר מידע בניגוד להוראות סעיפים 17 ו-17 לחוק. השני – משלוח הודעות הפרסומת מהווה "הטרדה אחרת", המוגדרת כפגיעה בפרטיות לפי סעיף 2 לחוק.

הפיצוי ללא הוכחת נזק עפ"י חוק הגנת הפרטיות מעוגן בסעיף 29א(ב) לחוק. סעיף זה מפנה לסעיף 4 לחוק הקובע כי פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית והוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש] יחולו עליה בכפוף להוראות חוק זה. הגדרת פגיעה בפרטיות מפורטת בסעיף 2 לחוק. מכאן, שפיצוי ללא הוכחת נזק ניתן רק בשל פגיעה בפרטיות כהגדרתה בסעיף 2, ולא בשל הפרת סעיפים 17 או 17 לחוק. מאחר שפיצוי ללא הוכחת נזק ניתן רק בשל הפרת סעיף 2 לחוק, קרי משלוח הודעות הפרסומת, אזי צודק ב"כ הנתבעת בסיכומיו, שלא ניתן לתבוע בגין אותו מעשה – קרי משלוח הודעות פרסומת - פיצוי ללא הוכחת נזק משני מקורות שונים. סוגיית משלוח הודעות פרסומת מוסדרת בסעיף 30א לחוק התקשורת שהוא חוק ספציפי, לעומת ההוראות הכלליות שבחוק הגנת הפרטיות. על כן, ברירת המחלף בפסיקת פיצויים ללא הוכחת נזק בגין משלוח הודעות פרסומת צריכה להיות לפי חוק התקשורת ואין לתבוע כפל פיצוי ללא הוכחת נזק, גם מכח חוק הגנת הפרטיות. על כן, אני דוחה את התביעה בכל הנוגע לרכיב הפיצוי לפי חוק הגנת הפרטיות.

13. סוף דבר, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע סך של 4,500 ₪, נושא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

כל צד יישא בהוצאותיו.

14. המזכירות תשלח לצדדים עותק פסק הדין.

ניתן היום, כ"ח סיוון תשע"ט, 01 יולי 2019, בהעדר הצדדים.

דניאל הורוביץ, שופט

